

## Welkom en openingswoord

We zijn samen in de naam van + de Vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen.  
Van harte welkom in dit samenzijn. En een speciaal welkom ook aan de musici. De viering zal doorvlecht worden met hun muzikale bijdragen.

Het is half juli, de week van de Vierdaagse. Net zoals vorig jaar, kan deze niet doorgaan. Maar wandelaars kunnen wel vier dagen aaneen een eigen route lopen, en toch verbonden zijn (de alternatieve Vierdaagse). U ziet het aan de vlag die hiervoor zorgvuldig is neergelegd.

Er gebeurt veel om ons heen. Een watersnoodramp in de driehoek Duitsland-Belgie-Nederland, met vele slachtoffers. Er is ontredding, vermoeidheid, na een jaar dát al zwaar was. Een gewelddadige moord op een man die volhardend zocht naar gerechtigheid. En natuurlijk zijn er omstandigheden in ons eigen leven die ons bezighouden. Dan komt er ook weer een tijd om op adem te komen. En daar gaat het in de viering van vandaag ook over. Vorige week hoorden we hoe de leerlingen van Jezus op missie werden gestuurd. Vandaag horen we dat ze bij Jezus terugkeren. Ook wij keren telkens terug hier op deze plaats, waar we geïnspireerd worden door “aloude woorden, hopen dat wij Gods stem gaan verstaan”. Laten we ons daar in stilte voor openstellen.

## Overweging

*Jeremia 23: 1-6, Marcus 6: 30-34*

U hebt het gehoord, in beide lezingen van vandaag gaat het over herders en schapen. En in beide lezingen is er nogal wat onrust en rumoer. Toepasselijk in een periode waarin veel gaande is, waarin mensen behoefte hebben aan vakantie, een time-out van verplichtingen, een moment van rust nadat er veel van ieder is gevraagd.

In de eerste lezing - waarin God tot ons spreekt bij monde van de profeet Jeremia - gaat het over het gedrag van leiders van het Joodse volk in de 6e eeuw voor Chr. Door het gedrag van deze leiders (herders), door hun machtsmisbruik en eigenbelang, werd het volk van Juda uiteengedreven. Weggevoerd als slaven naar Babylon. Het volk is angstig, voelt zich aan hun lot overgelaten, er is onrust. Ook in de woorden van Marcus voelen we onrust. De leerlingen keren terug van hun missie waarin zij naar de mensen zijn gegaan: ze hebben bemoedigd, geluisterd, gezien, gebroken levens tot rust gebracht. En, zoals Tjeu vorige week beschreef: dit alles met de opdracht jezelf niet boven de ander te stellen. En nu komen ze bij Jezus verslag

doen. Want het zal een intensieve ervaring zijn geweest, het heeft hen geraakt, en misschien twijfelen ze of ze voldoende toegewijd zijn geweest. Reden voor Jezus om te zeggen: Kom mee naar een eenzame plaats en rust nu wat uit.

Maar wanneer Jezus met zijn leerlingen in een boot naar de overkant van het meer vaart, om daar alleen te zijn, rennen de mensen er snel heen en wachten hem ongeduldig op. Een hevig verlangen om bij Jezus te zijn, wetend dat hij een andere, een nieuwe boodschap verkondigt. Niet van angst en onderdrukking, maar van Gods liefde en nabijheid. Je zou denken dat Jezus geïrriteerd is, hij zocht immers een stille plaats en nu is het er onrustig, rumoerig. Maar hij voelt aan wat de mensen nodig hebben. Als een goede herder, zoals Jeremia profeteerde: rechtvaardig en een veilig thuis biedend.

Waar gaat het eigenlijk om wanneer we Jezus horen zeggen: rust wat uit, op een stille plaats. Waar gaat het om, wanneer hij dat tot óns zegt? Is uitrusten alleen: loslaten wat je dagelijks in beslag neemt? Weg zijn van de drukte, zodat je er daarna weer tegenaan kunt? Het hoofd leegmaken?

Zowel de menigte mensen als de leerlingen vertrouwen zich toe aan Jezus. De leerlingen zoeken hem op. Zijn reactie is: jullie zullen vermoeid zijn, het was intensief. Maar op een stille plaats kun je vérder kijken dan dat. Daar kun je weer helder zien van waaruit je handelt. Want, gaat het om zoveel mogelijk doen, zoveel mogelijk presteren? Of gaat het om voldoende oog te houden voor de ander, en voor wat jou beweegt? Je eigen grenzen kennen zonder er overheen te gaan? Ook wij hebben intensieve ervaringen, raken vermoeid. Dan is het goed om dat weer helder te zien; én om te ervaren dat je gedragen wordt door iets dat groter is dan jijzelf. Opladen, zeggen we vaak. In de natuur, op een plaats van inspiratie, in een gesprek, in aandacht voor wat de schepping ons biedt. Het goddelijke opmerken dat als een veilig thuis is, zodat je ook kunt toelaten wat er fout ging, wat beter kon, waarover je twijfelt.

“Kom nu eens zelf mee naar een stille plaats en rust daar wat uit” (zegt Jezus). Soms moeten we dat tegen onszelf of tegen een ander zeggen. Het is de bron opzoeken van waaruit we ontvangen, om van daaruit weer door te kunnen geven. Ook in de muziek vinden we zo’n plaats om te verblijven. En zeker in het eerste vers van die bekende psalm 23: ‘De Heer is mijn herder, het ontbreekt mij aan niets’.